

Biserica risipită

Vasile Alecsandri

I

Sus, pe muntele Ceahlău,
Stă la pândă Duhul rău
Și aruncă peste munți
Ochii săi șerpini și crunți,
Cu ochirea-i să zărească,
Vreo pradă sufletească.
Dar deodată el tresare,
Căci aude-n depărtare
Glas de clopot chemător
Printre munți răsunător
Și cu groază el zărește
Pe câmpia ce-nverzește
O biserică măreață
Strălucind albiu prin ceață
Lâng-a Bistriței verzi maluri
Ca un vas frumos pe valuri.

II

Satan urlă, Satan zbiară,
Căci mai vede, vede iară
Șiruri albe de români,
De femei cu flori în mâni,
Și copii și mândre fete,
Și flăcăi cu negre plete,
Coborând ca lungă oaste,
Pe-ale dealurilor coaste,
Răzbătând codrii pustii,
Trecând peste ape vii.
Șerpuind prin văi adânci.
Sărind peste-nalte stânci,
Și îndreptându-se în cale
La biserica din vale,
Unde clopotul suna
Și-n văzduh se legăna.

III

Satan urlă, Satan zice:
„Repezi-mă-voi de-aice,
Și în gheară de-o voi strânge,

Limba-n clopot o voi frânge,
Vecinic ea să nu mai sune
Ceasul crunt de rugăciune!"
Și cum zice, în turbare,
De pe munte falnic sare,
Aripi negre întinzând
Și cu ele-ntunecând
Șapte codri mari, cărunți,
Șapte sate, șapte munți!
El se-nalță și se lasă
Pe clopotnița frumoasă,
Ca un vultur răpitor
Pe o lebădă în zbor.

IV

Turnul geme-n temelie
Ca de aspră vijelie.
Clopotul dogit răsună
Clătinat ca de furtună,
Și pe iarbă vestejită
Cade crucea aurită.
Iar Satan grozav scrâșnește,
Clopotul din turn smuncește
Și-l aruncă-n depărtare
Peste Bistrița cea mare.
„Unde ești, Dumnezeu sfinte?
Unde ești, Doamne părinte?
De lași tu pe Duhul rău
Să calce locașul tău?”
Astfel munții stau privind,
Către ceruri glăsuind!

V

Iară Bistrița vitează,
Apele-și înfuriază,
Vrând cu zgomot să înece
Pe Satan în sânul rece.
Ea adună mări de apă
Și-ntr-o clipă malul sapă,
Încât turnul de pe mal
Cade-n aprigul ei val
Cu Satan ce se afundă
Ca un fulger într-o undă!
Apa saltă, clocotește,
Nici că se mai limpezește!
Și de-atunci în acel loc

Ea tot fierbe ca de foc.
Și adeseori s-aude
Răsuflând gemete crude.

VI

Spun păstorii din Ceahlău
Că în timpul acel greu
Cerurile sau deschis
Ș-un glas tainic ar fi zis:
„Tu ce-ai fost de iad călcată,
Mănăstire blestemată,
Tu să ai atunci iertare,
De blestem să ai scăpare,
Când doi îngeri iubitori
Într-o noapte fără nori
S-or opri din a lor cale
Pe risipurile tale,
Și prin dulcea lor iubire
Ți-or aduce-a mea sfîntire!”

*

- Fost-a, nu, așa minune?
Bistrița o poate spune!